

Umrl je nadškof Jožef Žabkar

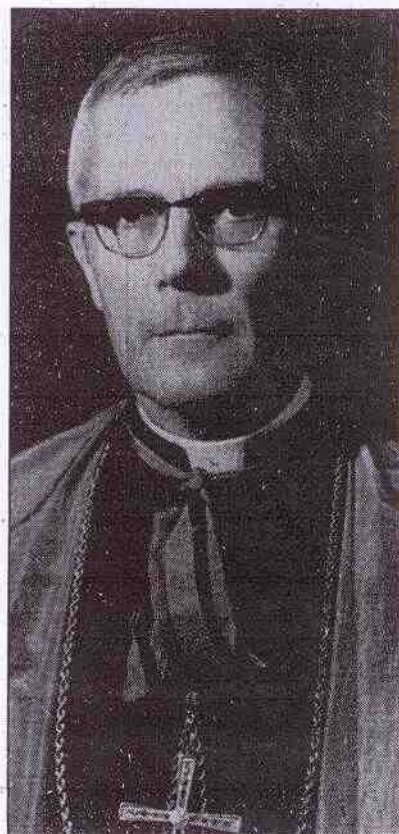
Slovo v Vatikanu in pogreb v Gorici

GORICA (Italija), 24. maja – Danes popoldne so v družinsko grobnico na mestnem pokopališču v Gorici položili zemeljske ostanke nadškofa Žabkarja, Slovenca, ki je vse svoje življenje posvetil vatikanski diplomatski službi. Poleg vrste slovenskih duhovnikov so pri pogrebu sodelovali tudi goriški nadškof Bommarco, ljubljanski nadškof Suštar, koprski škof Jenko in ljubljanski pomožni škof Lenič.

Somaševanje v goriški stolnici je vodil nadškof Bommarco. V pridigi je lepo orisal službo škofa, ki je posvečen za vesoljno Cerkev. Pokojni nadškof Žabkar je to službo opravljal še v posebni povezanosti z apostolskim sedežem, saj je zanj opravljal mnoga zapletena poslanstva. Ljubljanski nadškof se je nato poslovil od pokojnika v imenu domače škofije in slovenskih škofov.

Nadškofa Žabkarja so pokopali v Gorici, ker je bila njegova mati Goričanka in imajo na goriškem pokopališču družinsko grobnico.

Jože Žabkar je bil rojen 24. decembra 1914 v Ljubljani. Mladost je preživel na Jesenicah kjer je bil njegov oče lekarnar in tudi jeseniški župan. Leta 1933 je maturiral na

Nadškof dr. Jožef Žabkar

državni klasični gimnaziji v Ljubljani in vstopil v bogoslovje. Na željo staršev, ki so ga vzdrževali, je odšel študirat teologijo v Innsbruck, nato na Gregoriano v Rim. Dosegel je licenciat iz filozofije in teologije, nato pa še doktorat iz cerkvenega prava. Duhovnik je postal 23. septembra 1939 v Ljubljani.

Najprej je bil prefekt v škofovih zavodih sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Ko pa se je začela vojna in je okupator škofove zavode zasedel, je odšel nadaljevat študije v Rim. Kot prvega Slovenca so ga sprejeli na akademijo, kjer se šolajo vatikanski diplomati. Leta 1948 je že v službi na vatikanskem diplomatskem predstavništvu v Pragi, v petdesetih letih pa v Kongu, kjer je sedež vatikanskega zastopstva za Rwando-Burundi. Zaradi nezdravega podnebja je zbolel in poklicali so ga v Rim, kjer je na državnem tajništvu opravljal odgovorne naloge. Leta 1967 je postal stalni opazovalec apostolskega sedeža pri UNESCO v Parizu. Dve leti pozneje je postal naslovni škof nekdanje škofije pri Gospe Sveti (Virunum) in hkrati apostolski pronuncij na Finskem ter apostolski delegat za skandinavske države. Postopoma je postal pronuncij tudi za Švedsko, Dansko, Norveško in Island. Zaradi zdravja se je leta 1981 odpovedal tem službam in je ostal v Rimu kot svetnik na državnem tajništvu.

Bil je izredno nadarjen in vsestransko izobražen. Govoril je vse glavne evropske jezike in zlasti zgodovino skandinavskih dežel je poznal do podrobnosti. Med diplomati je užival velik ugled in je bil tudi zastopnik apostolskega sedeža na helsinski konferenci. Umrl je v soboto, 19. maja, na rimski kliniki „Mater Misericordiae“.

V torek, 22. maja, je v vatikanski župnijski cerkvi sv. Ane kardinal Casaroli opravil zadušnico za pokojnim nadškofom Žabkarjem. V pridigi je obnovil spomin na nekatere življenjske postaje pokojnega nadškofa, ki je vse življenje služil apostolskemu sedežu. Poudaril je njegove zasluge v časih hudih preizkušenj, posebno med vojno in ob premagovanju njenih posledic. „Ob krsti nadškofa Žabkarja radi pomislimo na njegovo življenje, posvečeno Gospodu,“ je dejal med drugim kardinal Casaroli, „na njegovo delo, ki ga je opravljal v samoti in skrito, toda vedno v zavesti osebne odgovornosti, vse dokler so mu dopuščale moči.“

Pri maši zadušnici se je zbralo veliko pokojnikovih prijateljev, med njimi brat z ženo.